

Sygn. akt III KK 542/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej 30 stycznia 2023 r.,
w sprawie **T. N.**,
skazanego z art. 157 § 2 k.k. i in.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 26 kwietnia 2022 r., sygn. akt IV Ka 1841/21,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego
dla Krakowa – Podgórze w Krakowie
z dnia 20 maja 2021 r., sygn. akt II K 625/19/P,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 20 maja 2021 r., sygn. II K 625/19/P, T. N. został uniewinniony od zarzutu popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k., polegającego na tym, że w dniu 1 stycznia 2019 r. w K., szarpał za ręce U. N., co spowodowało u niej uraz płytek paznokciowych obu rąk, które to obrażenia pociągnęły za sobą naruszenie czynności narządów ciała na okres trwający poniżej siedmiu dni. T. N. został nadto skazany za to, że:

1. w okresie od 28 września 2018 r. do 31 stycznia 2019 r. w K. uporczywie nękał U. N. poprzez śledzenie, wielokrotne nachodzenie jej w miejscu zamieszkania, wystawanie pod klatką, niepokojenie telefonami, wiadomościami sms-owymi oraz wiadomościami w aplikacji W., wzbudzając u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, istotnie naruszając jej prywatność, a nadto w dniu 13 grudnia 2018 r. w K. za pośrednictwem rozmowy telefonicznej kierował wobec U. N. groźby pozbawienia życia i zniszczenia mienia, które to groźby wzbudziły u zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. za czyn z art. 190a § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzona została kara 6 miesięcy pozbawienia wolności;
2. w dniu 25 stycznia 2019 r. w K., popychał U. N. i przewrócił ją na podłogę, uderzył ją drzwiami od samochodu, w wyniku czego spowodował u niej stłuczenia głowy i twarzoczaszki, prawego przedramienia i lewego podudzia z podbiegnięciami krwawymi, które to obrażenia pociągnęły za sobą naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres trwający poniżej siedmiu dni, tj. za czyn z art. 157 § 2 k.k., za który wymierzona została kara 3 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono wobec T. N. nawiązkę w wysokości 500 zł na rzecz pokrzywdzonej U. N.; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczona została kara łączna 7 miesięcy pozbawienia wolności, wykonanie której zostało na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawieszone na okres próby wynoszący 3 lata; na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 3 k.k. orzeczono wobec oskarżonego karę 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł, na poczet której dokonano zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności; na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. oskarżony został zobowiązany do informowania sądu o przebiegu okresu próby; orzeczono o kosztach procesu.

W wyniku rozpoznania apelacji złożonych od powyższego wyroku w jego części skazującej przez obrońców oskarżonego, wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2022 r., sygn. IV Ka 184/21, Sąd Okręgowy w Krakowie wyrok w tym zakresie zmienił w ten sposób, że: do kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu przestępstwa z

art. 190a § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. dodał przepis art. 4 § 1 k.k. i obniżył wymierzoną za ten czyn karę pozbawienia wolności do 4 miesięcy; obniżył wymierzoną oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności do 5 miesięcy; uchylił orzeczenie w zakresie zasądzonych kosztów sądowych; w pozostałym zaskarżonym zakresie wyrok sądu I instancji utrzymał w mocy.

Od tego wyroku obrońca skazanego złożył kasację w zakresie utrzymania w mocy skazania za czyn ujęty w pkt 2, zarzucając uchybienie wskazane w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., polegające na prowadzeniu postępowania karnego co do tego czynu, mimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela, tj. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k. w zakresie w jakim postępowanie karne prowadzone było co do zachowań oskarżonego z dnia 25 stycznia 2019 r. w miejscowości K., mimo braku co do nich skargi uprawnionego oskarżyciela.

Na podstawie powyższego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów związanych z ustanowieniem w sprawie jednego obrońcy.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, wobec czego podlegała rozpoznaniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

W pierwszym rzędzie konieczne było wyrażenie kilku uwag odnoszących się do zakresu zarzutów mogących być przedmiotem tego środka zaskarżenia. Jego konstrukcja w uwarunkowaniach niniejszej sprawy mogła się bowiem opierać jedynie na zarzucie wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej na zasadzie wyjątku określonego w art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k. Wynika to z faktu, że aktualizowało się w niej wynikające z treści wyroku ograniczenie, o którym mowa w § 2 powyższego przepisu – orzeczona wobec skazanego kara pozbawienia wolności

nie miała charakteru bezwzględnej uwagi na zastosowany środek probacji. Zatem jedynie uchybienie rangi bezwzględnej przyczyny odwoławczej tenże limit wyłączało. Mając tę kwestię na uwadze, autor kasacji istotnie sformułował tego rodzaju zarzut, podnosząc iż w zakresie części czynu popełnionego w dniu 25 stycznia 2019 r. było prowadzone postępowanie karne, mimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co materializowało przeszkodę procesową ujętą w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., której zignorowanie miało z kolei skutkować wystąpieniem uchybienia, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Jednakże analiza materii objętej skargą oskarżyciela nie wskazuje, na to, aby jakiś fragment tego czynu pozostał poza jej zakresem. Istotnie – jak ustalił sąd I instancji - część zachowania skazanego ujętego w ramach czynu z art. 157 § 2 k.k. została zrealizowana nie w K., a w K.1, co dla idealnego oddania tej rekonstrukcji stanu faktycznego sprawy wymagało uzupełnienia opisu, jednakże w żadnym razie nie mogło przekładać się na konsekwencje procesowe zaprezentowane przez skarżącego. Abstrahując od treści rozważań czynionych na gruncie jedności czynu, które kasacyjnie - we wskazanych na wstępie realiach - pozostają wszak irrelevantne, zauważyć należy, że prokurator zarzucił skazanemu między innymi działanie mające polegać na przewróceniu pokrzywdzonej na podłoże i spowodowanie obrażeń – stłuczenia głowy twarzoczaszki prawego przedramienia i lewego podudzia z podbiegnięciami krwawymi, tj. naruszenie czynności narządów ciała na okres trwający poniżej 7 dni (k. 175, 178 i 195). Nie można wobec tego zasadnie twierdzić, że w zakresie czynu z pkt III części dyspozytywnej wyroku doszło do uchybienia w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Do kwestii tej odniósł się już zresztą sąd II instancji w odpowiedzi na tej samej treści zarzut sformułowany w apelacji obrońcy skazanego – adw. J. P. (pkt XIII, s. 7), słusznie odnotowując prywatnoskargowy charakter tego występk. Jednak zarządzeniem z dnia 9 kwietnia 2019 r. prokurator objął ten czyn ściganiem z urzędu w trybie art. 60 § 1 k.p.k. (k. 171). Tym samym nie doszło do uchybienia mogącego wyłączać dopuszczalność postępowania i skazania w omawianym zakresie. Również dokonana na etapie postępowania jurysdykcyjnego korekta przedmiotowego czynu poprzez uzupełnienie opisu oddawała zakres objęty zarzutem, dotyczyła bowiem tożsamego w ujęciu historycznym zdarzenia.

W świetle powyższego, bezzasadność kasacji jawiła się jako oczywista, co determinowało jej oddalenie. Do kosztów procesu, zgodnie z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., zaliczają się wprawdzie uzasadnione wydatki stron z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy, jednakże - stosownie do treści art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. -koszty te w niniejszej sprawie ponosi skazany.